

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΕΟΦΑΣΙΣΤΩΝ

Η Νέα "Στρατευμένη" Τέχνη

Γράφουμε και δέρνουμε

Ποιος είπε ότι οι έλληνες νεοφασιστές ξέρουν μόνο να δέρνουν; Απ' ό,τι φαίνεται, οι χρυσαυγίτες και λοιποί ομοϊδεάτες τους έχουν και άλλα ταλέντα που έρχονται να συμπληρώσουν αρμονικά τις κεντρικές δραστηριότητές τους. Η λογοτεχνία, για παράδειγμα, μοιάζει να τους απασχολεί συστηματικά, τόσο ως ανάγνωσμα όσο και ως πρωτότυπη δημιουργία. Οι ίδιοι πιστεύουν ότι ανδρώνεται έτσι μια νέα γενιά ρωμαλέων λογοτεχνών που εκπαιδεύεται να μεταφέρει στο χαρτί τα συναισθήματα που τις υπόλοιπες ώρες εκτονώνει με πειθώ στο πεζοδρόμιο. Πρόκειται για μια παραλογοτεχνία εσωτερικής κατανάλωσης, καθώς δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε ότι μπορεί να βρεθεί έστω και ένας μη στρατευμένος αναγνώστης που κατάφερε να διαβάσει μέχρι τέλους κάποιο από αυτά τα κείμενα. Υπάρχει, ωστόσο, και μια ενδιαφέρουσα πτυχή στην όλη υπόθεση: οι λογοτεχνίζουσες δοκιμές των νεοφασιστών έχουν να μαρτυρήσουν πολλά για την ψυχοπαθολογική προσωπικότητα των συγγραφέων τους.

Πρώτος και καλύτερος ανάμεσα στους νεοφασιστές λογοτέχνες ο Αντώνιος Ανδρουτσόπουλος, επί το καλλιτεχνικότερον Περίανδρος ή Πέρι Ντρούτσα, ο χρυσαυγίτης που καταζητείται για τον σοβαρό τραυματισμό των τριών φοιτητών στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων τον περασμένο Ιούνιο. Μπορεί να παραμένει άγνωστος στο ευρύ κοινό, στους κύκλους του, ωστόσο, ο καταζητούμενος παρά τρίχα δολοφόνος περνάει για φτασμένος πεζογράφος. Έτσι, ενώ ο ίδιος συνεχίζει να κρύβεται -γεγονός που πολύ φοβούμαστε πως του επιτρέπει να αφιερώνει περισσότερο χρόνο στο γράψιμο-, η Χρυσή Αυγή δεν παραλείπει να κρατά ζωντανή την παρουσία του παλικαρά της: "Η σκέψη και η καρδιά μας είναι μαζί με τον Συναγωνιστή Περίανδρο", ανέφερε το νεολαιιστικό περιοδικό της οργάνωσης "Αντεπίθεση" (Δεκ. 1998), παρουσιάζοντας ένα ακόμη διήγημα του αγνώστου διαμονής φυγάδα.

Δεν πάει πολύς καιρός που το περιοδικό "Χρυσή Αυγή" (16/11/1998) δημοσίευσε ένα άλλο διήγημα του Ανδρουτσόπουλου με τίτλο "Ο σαλπικτής (sic) του υπογείου", καταπέλτη κι αυτό κατά της σαπίλας του σημερινού κοινοβουλευτικού καθεστώτος: Μια αποπνικτική αυγουστιάτικη νύχτα, ο επικεφαλής της λογοκρισίας του υπουργείου Εξωτερικών και υφιστάμενος του υφυπουργού Ροζάκη, λογοκρίνει με τη βοήθεια συναδέλφου του του υπουργείου Πολιτισμού τα πιο σημαντικά έργα για τη μικρασιατική καταστροφή, κρίνοντάς τα φιλοπόλεμα, εθνικιστικά, αντισημιτικά και μισαλλόδοξα. Είναι η επέτειος του '22, και κάτω στο δρόμο διαδηλώνουν με τα λάβαρα τους οι χρυσαυγίτες, οι μόνοι που αρνούνται να ξεπουλήσουν την εθνική ιστορία του τόπου τους. Την ίδια στιγμή νεκρανασταίνεται και ένας σαλπικτής που είχε σκοτωθεί στη Μικρασία και τα οστά του είχαν μεταφερθεί από τον διοικητή του Μανιαδάκη και βρίσκονταν από χρόνια σε ένα σεντούκι στο υπόγειο του υπουργείου. Ξυπνά, που λέτε ο σαλπικτής, παίζει λίγο το όργανό του, εμφανίζεται στον διευθυντή της λογοκρισίας και αυτός πεθαίνει από τον τρόμο του - και τις ενοχές του.

Δυνατό και διδακτικό το διήγημα, αλλά δεν πιάνει μπάζα μπροστά στο βασικό έργο του καταζητούμενου συγγραφέα. Ο λόγος για το μυθιστόρημα "Το μυστικό του κοχυλιού" που κυκλοφόρησε στα 1996 από τις εκδόσεις "Ηλιοφόρος" με εξώφυλλο μια πολυσήμαντη εικαστική σύνθεση (μουστάκια/νεκροκεφαλή, ήλιος/αίμα, κ.ο.κ.) του Χ. Κουσουμβρή, ενός ακόμη καλλιτέχνη της παρέας. Το βιβλίο χαιρετίστηκε από την κριτική της "Χρυσής Αυγής" Ε. Χ. Παππά ως συμβολή στην αναγέννηση του ελληνικού ιστορικού μυθιστορήματος, δυναμική απάντηση στον Λουντέμη και τη Ζέη, τον Σαχτούρη και τον Αναγνωστάκη και, γενικά, στην μπολσεβικική μάστιγα που μετέτρεψε τους ήρωες της Ελλάδας από τον Μεγαλέξανδρο έως τον Κολοκοτρώνη σε ασελγείς, μέθυσους, αήθεις τυχοδιώκτες, βάνουσους, έκφυλους και, προφανώς, κίναιδους (15-20/3/96). Μεγαλύτερο, ωστόσο, ενδιαφέρον έχει η παρουσίαση του μυθιστορήματος από τον ίδιο τον φίρερ της Χρυσής Αυγής: "το Αίμα, η Φυλή και ο Αιώνιος Ελληνικός Πολιτισμός" είναι το μοναδικό κριτήριο του έργου κατά τον Ν. Μιχαλολιάκο, ο οποίος δίνει στον αναγνώστη και το ερμηνευτικό κλειδί για να προσεγγίσει τη "λογοτεχνία" αυτού του είδους. "Το έργο του Περίανδρου", εξηγεί ο αρχηγός, "δεν είναι έργο ενός χαμένου στα βιβλία χαρτοπόντικα, αλλά ενός ανθρώπου που επιδιώκει να βιώσει τις ιδέες του" (29/3 - 3/4 1996).

Ποιες είναι, όμως, οι ιδέες που επιδιώκει να βιώσει ο καταζητούμενος χρυσαυγίτης με τις λογοτεχνικές φιλοδοξίες; Αξίζει να ξεκινήσουμε με την προμετωπίδα του βιβλίου, ένα απόφθεγμα που ο συγγραφέας αποδίδει στον τρισπάππο του Πάνο Ντρούτσα. Έλεγε, λοιπόν, ο παππούς: "Θα 'θελα να ζω τριακόσια χρόνια. Εκατό χρόνια να σκοτώνω παλιανθρώπους. Εκατό χρόνια να κάμω φυλακή, κι εκατό χρόνια να γλεντάω". Άξιος ο πρόγονος, αλλά και το τρισέγγονο δεν πάει πίσω: ρουθούνι αλλόφυλου, αλλόθρησκου και γενικώς άλλου δεν μένει στις διακόσιες σελίδες του μυθιστορήματός του. "Να μη μείνει κανείς ζωντανός! Οτιδήποτε στον Έσπερο δεν μιλά, δεν κινείται και δεν μυρίζει σαν Έλληνας να γίνει στάχτη", δίνει κάποια στιγμή το πρόσταγμα ο ήρωας του έργου (σ. 179). Πρόκειται για τον πειρατή Ομάρ Γιουνάνκουρτ με το γάντζο στη θέση του ενός χεριού που από τη στιγμή που ανακαλύπτει την ελληνική εθνική του συνείδηση μεταμορφώνεται σε θηρίο ανήμερο, συνεχίζοντας να πολεμά με το κορμί του τρυπημένο από βέλη και μαχαίρια (σ. 174). Βρισκόμαστε στον 15ο αιώνα, λίγο πριν από την Άλωση, και οι λίγοι συνειδητοί Έλληνες που κρατούν άσβεστο το φως του αρχαιοελληνικού πολιτισμού στη Λυκία της Μικρασίας τα βάζουν με τους πάντες: Τούρκους, Δυτικούς, ριψάσπιδες Βυζαντινούς, κυρίως όμως Εβραίους, τα μιάσματα που βρίσκονται πίσω από κάθε ανθελληνική συνωμοσία.

Πολεμικό το μυθιστόρημα, διαπνέεται από ένα αντρίκιο μένος που δεν αφήνει χώρο για γυναικείες μορφές στις σελίδες του. Καθώς λοιπόν οι γυναίκες περιττεύουν στη συγκεκριμένη κουλτούρα, ένας λανθάνων ερωτισμός μεταξύ ανδρών προκύπτει κατά κύριο λόγο τις στιγμές που η βία "ξεχύνεται στο πεδίο της μάχης ολόγυμνη και προκλητική" (σ. 178). Εκεί, ωστόσο, που ο χρυσαυγίτης συγγραφέας βρίσκει την κορύφωσή του, είναι η στιγμή που ο αφυπνισμένος Έλληνας τελειώνει μια και καλή με τον Εβραίο εχθρό του

έθνους, υπεύθυνο εκτός των άλλων και για τον προσωπικό του ακρωτηριασμό: "Ο Ομάρ σήκωσε το δεξί του χέρι και κτύπησε το ραβίνο στο στήθος. Ο πειρατικός του γάντζος τρύπησε ελαφρά τη σάρκα του Σαμπεθάι που κρεμάστηκε πάνω του και ούρλιαξε σαν τρελός. [...] Ο γάντζος βρήκε το κόκαλό του κι εισχώρησε βίαια. [...] Ο Ομάρ Γιουνάνκουρτ πίεσε το γάντζο δυνατά προς τα μέσα και το αίμα έβρεξε το ιερατικό ένδυμα του ραβίνου... Η καρδιά του Σαμπεθάι γαντζώθηκε στο χέρι του σχεδόν ζωντανή και κατακόκκινη. Την πέταξε με μανία στα τοιχώματα της Συναγωγής που τα ράντισε μ' ένα χρώμα καυτής ζεματιστής πορφύρας. Απ' τα στήθια του ξεπήδησε μια επιθανάτια πολεμική κραυγή. Ξύπνησε απ' την αιμοβόρα του έκσταση μ' έναν πάταγο απ' τα σπασμένα ξύλα της θύρας και στη στιγμή αντίκρισε τους θηριώδεις μαύρους φρουρούς που εισχωρούσαν ορμητικά στην αίθουσα με τα στόματα αφρισμένα και τα γιγαγάνια στον αέρα.[...] Η λόγχη του Ομάρ διέγραψε μια καμπύλη τροχιά κι έσκισε σε δύο κομμάτια το προτεταμένο καρύδι του λαιμού του νέγρου που σωριάστηκε στο πάτωμα νεκρός" (σ. 153-4).

Καρδιές Εβραίων, καρύδια Μαύρων: Δεν χρειάζεται να ανατρέξουμε στα Άπαντα του καταζητούμενου Περίανδρου για να αντιληφθούμε ποιες είναι οι φαντασιώσεις που εμπνέουν τη χρυσαυγίτικη συμμορία και καθοδηγούν τη δράση της. Κι αν δεν μπορούν να πολεμήσουν με τη λόγχη του βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα όπως το πρότυπό τους, ο αρρενωπός Ομάρ Γιουνάνκουρτ, τη δουλειά την κάνουν και με τα παλούκια της οδού Ευελπίδων. Από την άποψη αυτή, οι λογοτεχνικές τους επιδόσεις μπορούν να φανούν χρήσιμες: όχι μόνο στους ψυχιάτρους, αλλά και στους ανακριτές

Οι σαρκικές απολαύσεις του εθνικισμού

"Οι πονηροί ποτέ δεν αγαπούν, ωστόσο κάνουν τους ερωτευμένους. Τεράστια διαφορά τους χωρίζει απ' την πραγματική αγάπη δυο ετεροφύλων, που διέπονται από μια υψηλή κοινωνία αναβλύζουσα από την πνευματοψυχοσύνθεση της Θείας αγάπης, μητρός της ευτυχίας. Αυτοί είναι ξένοι σ' αυτή την αγάπη. Αυτοί διέπονται απ' την ηδονικοσαρκική έλξη ή ανάγκη, που σβήνει με τον κορεσμό ή τα γεράματα. Γι' αυτό αντί αΐλους σαΐτας χρησιμοποιούν για να πετύχουν το σκοπό τους τρόπους που δημιουργούν ερεθισμό των ενφύτων [sic] εγωϊστικών τάσεων ήτοι της ζήλειας και της φιλοδοξίας του ατόμου".

Το παραπάνω απόσπασμα δεν προέρχονται από κάποιο παρεκκλησιαστικό έντυπο, αλλά από το μυθιστόρημα ενός επώνυμου αστέρα του εγχώριου φασισμού. Σχεδόν ξεχασμένος πια, ο συγγραφέας του, Φραγκίσκος Παπαγεωργίου (γνωστότερος ως "Φράνκι"), στις αρχές της δεκαετίας μας ήταν κάτι παραπάνω από ένας απλός κομπάρσος της εθνικής ανάτασης των ημερών. Ηγέτης της οργάνωσης "Εθνική Σταυροφορία", μηνυτής των "αντεθνικών στοιχείων" που αμφισβητούσαν την πληθυσμιακή ομοιογένεια της Μακεδονίας μας, αλλά και

τακτικός επιδρομέας μαζί με τους μπράβους του στα δικαστήρια της Ευελπίδων όποτε εκδικάζονταν τέτοιες υποθέσεις, μπορεί να θεωρηθεί μια από τις αντιπροσωπευτικές μορφές της περιόδου. Ελάχιστοι είχαν δείξει άλλωστε τότε να ενοχλούνται από κάποιες άλλες πτυχές της πολυσχιδούς δραστηριότητάς του, όπως το γεγονός ότι ο επίδοξος προστάτης του έθνους ήταν ταυτόχρονα ιδιοκτήτης του πορνοκλάμπ "Venus", καταδικασμένος επανειλημμένα επί μαστροπεία -τόσο στην περίφημη "δίκη της κότας" (12/2/82), που αφορούσε ένα φτηνό νούμερο κτηνοβασίας και live sex στο μαγαζί του, όσο και για κλασικό νταβατζιλίκι και άρνηση καταβολής δεδουλευμένων προς τις στριπτιτέζ του (για περισσότερες λεπτομέρειες, βλ. "Ιός" 10/1 & 12/12/93). Ευνόητη λοιπόν η έκπληξή μας, όταν το συγγραφικό του έργο μας αποκάλυψε κυριολεκτικά έναν άλλον άνθρωπο: θεοσεβούμενο, συνεσταλμένο, με μια βαθιά αίσθηση αλληλεγγύης προς τον πλησίον αλλά και απέραντη κατανόηση για της γης τους κολασμένους. Και, πάνω απ' όλα, έτοιμο να καταγγείλει τον αγριανθρωπισμό που κρύβουν μέσα τους οι επαγγελματίες του πατριωτισμού και της εθνικοφροσύνης!

Το βιβλίο τιτλοφορείται "Άχθος Αρούρης" (για την ακρίβεια: "Ahtos Arouris") και διακρίνεται για την πλούσια πλοκή του. Ο Πειραιώτης Νίκος Μαργαρίτης χάνει σε εφηβική ηλικία τη μητέρα και το μικρό αδερφό του στο βομβαρδισμό του Πειραιά από τους Ιταλούς · προσχωρεί στην Εθνική Αντίσταση και διαπρέπει ως Ελασίτης, διαφωνεί όμως με το "παιδομάζωμα" και επιστρέφει στη σωστή αγκαλιά της πατρίδας · πιάνει δουλειά, γνωρίζει τη γυναίκα της ζωής του κι ετοιμάζεται να νοικοκυρευτεί, όταν κατά διαβολική σύμπτωση συλλαμβάνεται ενώ ξεπλένεται από τα αίματα μιας συναδέλφου που του "κολλούσε" και βρέθηκε φρεσκοδολοφονημένη στο σπίτι του! Καταδικάζεται σε 20χρονη κάθειρξη, δραπετεύει, αλλά καθ' οδόν σώζει από ένα φλεγόμενο σπίτι το παιδί του εισαγγελέα της δίκης του, ταυτίζοντάς το με το χαμένο αδερφάκι του. Τελικά ο πραγματικός δολοφόνος της κοπέλας αποκαλύπτεται και ο πρωταγωνιστής αποδίδεται ξανά άσπιλος στην κοινωνία, έχοντας στο μεταξύ ανακαλύψει πως ο εν λόγω εισαγγελέας είναι στην πραγματικότητα ο χαμένος του αδελφός. Τύφλα νάχει ο Φώσκολος...

Σύμφωνα με τον ίδιο τον "Φράνκι", το βιβλίο του είναι ένα "παγκοσμίως μοναδικό πόνημα, που οριοθέτησε την πτώση του κομμουνισμού πριν 27 έτη και πρόβλεψε το δημογραφικό πρόβλημα που προέκυψε στην Ευρώπη μετά από αυτή". Η έπαρση αυτή αντλείται προφανώς από μια χιλιαστική ενόραση της κεντρικής φυσιολογίας του μυθιστορήματος, για το επικείμενο τέλος του άθεου σοβιετικού μοντέλου: "Τι μπορεί κανείς να περιμένη από μια ιδεολογία που ισχυρίζεται ότι προσφέρει τις υπηρεσίες της στον φτωχό εργάτη, μα σαν αναγκαία προϋπόθεση θέτει την δολοφονία του Ιησού Χριστού, του μοναδικού πραγματικού πατέρα του εργαζόμενου φτωχού; (...) Ας μάθουν λοιπόν οι προσωρινοί δραπέτες της κολάσεως, τα θηρία της αποκαλύψεως, ότι θέλουν δε θέλουν φτάνει η μέρα της μισθαποδοσίας τους και της αναστάσεως του Ρωσικού λαού. Σας το λέω και μην εκπλαγείτε εάν αυτό γίνει πριν το έτος 2.000" (σ.61- 2). Όσο για το δημογραφικό πρόβλημα, ούτε φωνή ούτε ακρόαση στις 144 σελίδες του βιβλίου. Εκτός και αν με αυτό υπονοείται η διαχρονική αυτοσυγκράτηση του Νίκου Μαργαρίτη σε όλη τη διάρκεια του μυθιστορηματικού χρόνου,

παρά τους αλλεπάλληλους πειρασμούς που τον περιτριγυρίζουν. Τυπικό δείγμα: "Ήταν μια απ' τις μαγεμένες βραδιές του Σαρωνικού, που μαλακώνουν με τα γλυκά τους χάρδια και τις πιο σκληρές καρδιές και κάνουν τους ερωτευμένους να αισθάνονται τη φλόγα του πόθου να τους κυριεύη ζηλότυπα για να γκρεμίση το κρυστάλλινο παλάτι της αγνότητας, και να λερώσει για πάντα, με την επιθυμία σαρκικών απολαύσεων, τον πνευματικόν μανδύα του ιδεολόγου" (σ.80).

Προχωρημένες ευαισθησίες για μαστροπό, έστω κι εθνικόφρονα. Πόσο μάλλον όταν, λίγο πιο πριν (σ.76), φτάνει να αναρωτηθεί μεγαλόφωνα για τις φαντασιώσεις και τα έργα του ίδιου και των ομοϊδεατών του: "Πώς μπορούμε να σκοτώσουμε, να διαμελίσουμε, να εξαφανίσουμε, να ακρωτηριάσουμε, να εγκληματίσουμε φορώντας τον αγιάζοντα τα μέσα μανδύα του πατριωτισμού, που σκεπάζει όλα τα κακόβουλα εγκληματικά δαιμόνια, όσα κρύβει μέσα της η διεστραμμένη ψυχή μας;"

Η χούφτα των αγωνιστών

Αν πιστέψουμε τον προλογίζοντα "διδάκτορα πολιτικών επιστημών πανεπιστημίου Νεαπόλεως" Σπ. Λ. Σταθόπουλο, το βιβλίο του ομοϊδεάτη του Θεοδώρου Καραμπέτσου "Οι αντιδραστικοί" (ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ, 1988) επρόκειτο "να βγάλει στην επιφάνεια το μεγαλείο μιας χούφτας εθνικιστών αγωνιστών σ' έναν πολιτικά αφιλόξενο γι' αυτούς χώρο, όπως η Ιταλία της δεκαετίας 1965-75". Παρόμοια προσδοκία δημιουργεί και η ολοσέλιδη βιβλιοπαρουσίαση του ίδιου πονήματος από τη λεπενική φυλλάδα "21ος Αιών" (16/6/1996) για "το αγωνιστικό, ιδεολογικό, συγγραφικό και φιλοσοφικό εθνικό έργο του αγνού θαρραλέου αγωνιστού.[...] Ανιδιοτελείς είναι οι αγώνες του εκλεκτού επιστήμονος (σ.σ είναι κτηνίατρος, δεκαετούς φοιτήσεως στην Ιταλία), διανοουμένου, ιδεολόγου. Έχει θέσει την τεράστια μόρφωσή του στην υπηρεσία της Ελληνοχριστιανικής Εθνικής Κοινωνικής Φιλοσοφίας", γράφει ο "βιβλιοκριτικός" καθηγητής Χαρακάκος.

Απογοητευτικό το αποτέλεσμα. Ο Καραμπέτσος (μόνιμος χρονογράφος, σήμερα, της "Χρυσής Αυγής") στην πραγματικότητα αυτοαυτογραφείται και αυτοοικτίρεται για τη χαμένη του νιότη στην υπηρεσία της "21ης Απριλίου" και την αποτυχημένη διαδρομή του σ' όλο σχεδόν το φάσμα των "εθνικών φοιτητικών σωματείων" της χούντας και των μεταπολιτευτικών νεοφασιστικών οργανώσεων και εντύπων. Στην ουσία σκαρώνει μια πολιτική φαντασίωση τύπου Ζεράρ ντε Βιλιέ, στην οποία -όπως κάθε μεγαλομανιακός- υποτίθεται ότι καταδιώκεται, έως εξοντώσεως, από μυστικές υπηρεσίες Ανατολής και Δύσης -προδομένος από τους δικούς του. Τόσο σπουδαίος θα ήθελε να γίνει. Παίζει τον Νίτσε στα δάκτυλα, συγκρούεται με τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό, τον σιωνισμό, είναι πανάξιος εραστής κομμουνιστριών καλλονών, για να βιώσει δραματικά το τέλος της

Μεγάλης Ιδέας του με την Κύπρο και την κατάρρευση των πραξικοπηματιών το 1974. Τότε που το ίνδαλμά του, ένας αξιωματούχος των Απριλιανών, φτάνει στα όρια της τρέλας, επειδή τον παράτησε η γκόμενα και ο ίδιος παραπαίει στην αγκαλιά μιας ακόμα προοδευτικής: "Αν ήταν ο Παπαδόπουλος, ίσως να ξέφευγε απ' την παγίδα. Κι αν η κίνηση του Ιωαννίδη μας απέφερε την πολυπόθητη Ενωση; Ήταν αδύνατο, μ' όλα τούτα τα ντόπια και ξένα κοράκια! Πού είναι οι εθελοντές; Είναι δυνατόν οι Εθνικιστές να κάθονται ξαπλωμένοι και να τους χαϊδεύουν τ' αρχίδια, την ώρα που η Κύπρος χαροπαλεύει; Τι τάχουμε τ' αρχίδια; Μόνο για να τα κρατά στη χούφτα της κάποια Γαλλίδα ή οποιαδήποτε άλλη;" (σελ. 119).

Ο νοσταλγός του Ζιγκφρίδου

Την πρώτη θέση στο "Πάνθεον" των νεοφασιστών της μεταπολίτευσης με λογοτεχνικές ανησυχίες καταλαμβάνει χωρίς αμφιβολία ο Αριστοτέλης Καλέντζης. Μεταξύ βομβιστικών επιθέσεων, πολύκροτων δικών και πολύχρονων φυλακίσεων, ο Καλέντζης γράφει αδιάκοπα. Ο ίδιος τοποθετεί τον εαυτό του στην "κοσμοθεωρία της Λευκής Ομοφυλίας", και για να μας πείσει τσιτάρει Χίτλερ, Γκέμπελς, Ντίτριχ και Ντιτς στην εισαγωγή του σημαντικότερου λογοτεχνικού του πονήματος ("Σε Σένα").

Η ποίησή του είναι ηρωική, με αναφορές στην Αρχαία Ελλάδα, όπως αυτή κατανοήθηκε και μελετήθηκε από τους θεωρητικούς του εθνικοσοσιαλισμού. Αφιερώνεται στους "εθνικοκοινωνιστές συντρόφους της Βαυαρίας" και στους "φυλακισμένους Ιταλούς συντρόφους του Ορντινε Νουόβο". Το όραμα του συγγραφέα αποτυπώνεται σε αυτοσχέδια εμβλήματα που θρηνούν την ήττα της ναζιστικής Γερμανίας: "Τεύτονες, μεγαλώνυμοι, δεν κύρτωσαν κι ας κλάψαν όταν ο Ηγέτης έπεσε κι εσίγησε ο Ζιγκφρίδος Τα δάχτυλα δεν ξέφυγαν καθόλου απ' τις σκανδάλες Μα Πίστη ορκιστήκανε στον Επερχόμενο Άνδρα."

Τη γνώμη του για τη δημοκρατία τη διατυπώνει σε έμμετρη παρωδία του γνωστού ποιήματος του Νόβα, με αφιέρωση στους "300 της ουλής των Ελλήνων": "Τα στήθια σου τα γάλατα γαργάλαγαν, γαργάλαγαν, γύρω απ' το Κολωνάκι Και τα δικά μας άρμεγαν σαν νάταν αγελαδινά με μπρίο και μεράκι Απ' το Λαό το μάζωχναν, με χέρια φουρναρόξυλα, τ' άοσμο παραδάκι Κι οι οπαδοί τους δέρνονταν στ' άχαρα πεζοδρόμια μπλεγμένοι στη φενάκη."

Κύριο χαρακτηριστικό της γραφής του Καλέντζη η επιτηδευμένη καλλιέργεια, η σκόπιμη κατάχρηση αρχαϊσμών και λόγιων λέξεων, με πλήρη όμως υποταγή στους γραμματικούς

κανόνες της δημοτικής. Χαρακτηριστικό το παρακάτω απόσπασμα από το ακροτελεύτιο κείμενο του βιβλίου:

"Έτσι η συμβολή μου (ενδημικό κελάηδισμα στο τέναγος της πόλης) εκκαμινεύει τα ευρήματα της οφίγαμης σύζευξης της νεποτικής ενδοτικότητας με τις ωμοφάγες Αρπυιες της της νιόπλαστης μυθογραφίας. Σύντροφε σε Σένα θα 'θελα να πρωταντηχήσω τα εύφωνα ευκληρήματα του Χείρωνα που, ως τα σήμερα, εφηδύνουν ηπιόδωρα τους αλαλαγμούς της βακχικής πομπής των ζείδωρων Πριάπων."

Και για όσους μένουν με την απορία, ο συγγραφέας παραθέτει στη συνέχεια το επεξηγηματικό τσιτάτο: "Ο φλογερός αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα. Ένας ολάκερος πολιτισμός παλεύει για την ύπαρξή του κι ετούτος ο Πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με το Γερμανισμό!" (Αντολφ Χίτλερ "Ο αγών μου")

Από την άποψη αυτή, ο Αριστοτέλης Καλέντζης μπορεί να θεωρηθεί πρωτοπόρος. Υιοθέτησε, δηλαδή, από τις αρχές της περασμένης δεκαετίας, τη λεγόμενη "λεξικογραφική", δηλαδή τη συγγραφή κειμένων που απαιτούν από τον αναγνώστη (αλλά κυρίως το συγγραφέα) τη χρήση λεξικού, για την κατανόηση (ή τη σύνταξη) κάθε πρότασης. Αυτή η γραφή (και απαγγελία) έχει γίνει πολύ της μόδας στα σημερινά μέσα ενημέρωσης, ακόμα και τα ηλεκτρονικά. Ακούς ή διαβάζεις τη χειρότερη κοινοτοπία επενδυμένη με λέξεις ομηρικές. Ίσως η "ελληνοπρέπεια" που αποπνέει αυτό το λεξιλόγιο να θεωρείται ικανό άλλοθι για τη διατύπωση οποιουδήποτε συλλογισμού, ακόμα και του πιο βάρβαρου ή του πιο κενού.

ΣΤΟ ΟΡΙΟ

Δεν τους αρκεί η χρήση αποσπασμάτων της νεοελληνικής γραμματείας που θεωρούν ότι εξυπηρετούν την ιδεολογία τους. Δεν τους φτάνει η επιλεκτική αναφορά σε έργα του Κωστή Παλαμά, του Ανδρέα Κάλβου, του Άγγελου Σικελιανού, του Καραγάτση κ.ο.κ. Οι έλληνες νεοναζιστές, λεπενικοί και λοιποί ακροδεξιοί στηρίζονται και στις δικές τους δυνάμεις, προτείνοντας κάποια δικά τους ποιητικά γυμνάσματα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ. "Όταν το μπλε βάφεται κόκκινο/ κι όταν το κόκκινο είναι αίμα/ τότε πια δε

διαφέρει το πήλινο απ' το χάλκινο/ τότε δεν ξεχωρίζεις πια την αλήθεια απ' το ψέμα. Τα τριαντάφυλλα δεν σας φέρνουν κοντά μας/ ο τάφος είναι κρύος, το μάρμαρο δε ζεσταίνεται απ' τον ήλιο/ Παναγιώτη, Έκτορα, Χρήστο γυρίστε! Είστε Έλληνες./ Γιατί φύγατε μακριά μας; [...] Μπράβο σας, παλικάρια μου, που πέσατε αντρίκια/ που τη στολή τιμήσατε εκεί... μέσα στα φύκια./ Μπράβο που το καπέλο σας έγινε το στεφάνι/ της δόξας χιλιοπλούμιστο από... ελιάς κλωνάρι." ("Για σας", "Χρυσή Αυγή" 21-26/3/1997).

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΥΛΙΓΑΔΑΣ 1. Το ποιητικό και αγωνιστικό πρότυπο του Περιανδρου Ανδρουτσόπουλου: "Μια αρκούδα λυγερή/ μ' ένα χαλκά στη μύτη/ καμώνεται η καφερή/ πως είναι από σπίτι./ Στα δυο της πόδια στέκεται/ κουνιέται και λυγιέται/ κάνει πως φκιασιδώνεται/ και νύφη μας περνιέται. Ο αρκουδιάρης καθιστός/ χτυπάει γερά το ντέφι/ και τραγουδάει γελαστός/ να καν' η αρκούδα κέφι./ Αυτ'η αρκούδα η θλιβερή/ μ' αυτόν τον αρκουδιάρη/ πιστή φτυστή αντιγραφή/ λαού και κυβερνιάρη." ("Ιριδισμοί", "Χρυσή Αυγή" 27/5-1/6 1994).

ΤΥΛΙΓΑΔΑΣ 2. "Θολά τα μάτια μας, η στράτα μας μεγάλη/ και η πορεία μας δεν έχει τελειωμό./ Φίλοι μας γέλασαν, μας πρόδωσαν και πάλι/ στου Γολγοθά μας ανεβάσαν τον σταυρό./ Του ξενοκίνητου Αττίλα το ποδάρι/ την μπότα έμπηξε στις Κύπρου τον Λαό/ και στο ξεπούλημα της Νίκης το παζάρι/ κανείς δεν πρόσεξε το κλάμα του βουβό./ Σκλαβιάς χαλκεύονται αισχρές συνωμοσίες/ την Λευτεριά ν' αλυσοδέσουν προσπαθούν/ μα αν τ' αδέρφια μας δεν ρίξουν τις ασπίδες/ με τον αγώνα μας οι Τούρκοι θα χαθούν" (στο ίδιο).

ΑΝΩΝΥΜΟΥ. "Ως του Ήλιου οι ροδακτίνες/ ματοβάφαν το βουνό/ προχωρούσαν οι στρατιώτες/ στην πλαγιά ένα δειλινό./ Θλιβερά ήσαν τα τραγούδια/ πένθιμη η μουσική/ και αργόσυρτο το βήμα/ ναι! ήταν νεκρική πομπή./ Με την όψη ανταριασμένη/ απ' της μάχης τον θυμό/ κατεβάζαν μεσ' στον τάφο έναν σύντροφο νεκρό./ Τρεις φορές ομοβροντήξαν/ στον αέρα ντουφεκιές/ και τα χέρια ανατείναν/ με πολέμου ιαχές./ Στην μητέρα 'ο γιος σας'/ γράφουν,/ σ' υστερνό χαιρετισμό/ 'έχει πέσει για πατρίδα για Εθνικοσοσιαλισμό' ("Ως του ήλιου οι ροδακτίνες", "Χρυσή Αυγή" 12-18/6/1998).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΕΝΑΣ. "Χώμα Ιερό, χώμα Ελληνικό/ σε εσένα παραδίνουμε/ τον συναγωνιστή μας./ Σαν μάνα στοργική/ ντυμένο στα χρώματά σου/ Άγια γη Ελληνική/ πάρτον στην αγκαλιά σου./ Και όταν πια ελευθερωθείς ξανά/ να τον γεννήσεις/ το όραμά του να δει/ και με χαρά να ζήσει" (νεκρολογία, "Δώδεκα χρόνια χωρίς τον Δημήτρη Δημητρούκα", "21ος αιών. Μηνιαία Ελληνοκεντρική έκδοσις", Ιούνιος 1998).

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ Ο ΑΡΓΕΙΟΣ. "Ήχος και φως στη γη το πέρασμά σου/ προφητικός χρησμός το αιθέριο άπλωμά σου/ αλάθευτο το πνεύμα μου υμνολογεί εσένα/ με λόγια στωικά ποιητικά πλασμένα./ Σαν όραμα μ' αγγίζει η μορφή σου/ θαρρώ πως έχω μέσα μου τα μάτια τα δικά σου/ ίσως δανείστηκα κι αυτή την ομορφιά σου. [...] Χαίρε ω! Ανακτά που σκόρπισες τα σκότη/ που τη σοφία λάτρεψες απ' τη μικρή σου νιότη/ εστάλθηκες από το Θεό πολιτισμό να δώσεις/ ούτε στιγμή δεν σκέφθηκες κορμιά, ψυχές να αλώσεις/ ήρθες με εύλογο παλμό το πνεύμα να υψώσεις" ("13 Ιουνίου 123 π.Χ. Στη μνήμη του Μ. Αλεξάνδρου", "21ος αιώνας", Ιούνιος 1998).

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου, "Το μυστικό του κοχυλιού" (εκδόσεις "Ηλιοφόρος", Αθήνα 1996). Η αφύπνιση της ελληνικής συνείδησης σε ένα χωριό της Μικρασίας τον 15ο αιώνα οδηγεί σε βαναυσότητες, σφαγές και αίμα. Οι Έλληνες εναντίον όλων, κυρίως των Εβραίων, σε ένα αφήγημα που παριστάνει το ιστορικό μυθιστόρημα και είναι ένα εγκώμιο στην πιο αποτρόπαιη βία.

Αριστοτέλη Καλέντζη, "Δημοκρατία '80. Κάτεργο...!" (εκδόσεις Αμνηθής, Αθήνα 1980). Καταγγελία του δικαστικού και σωφρονιστικού συστήματος της μεταπολίτευσης από τον γνωστό χιτλερικό βομβιστή. Ενδιαφέρουσες πληροφορίες για άτομα εντός και εκτός του χώρου των δυναμικών ακροδεξιών.

Αριστοτέλη Καλέντζη, "Σε Σένα" (εκδόσεις "Ελεύθερη Σκέψις", Αθήνα 1983). Στοχασμοί για την τέχνη του εθνικοκοινωνισμού, ποιήματα και πεζά με συχνές αναφορές στους "γίγαντες" της εθνικοσοσιαλιστικής σκέψης. Ιδιαίτερη προσπάθεια για μια γλώσσα που να παραπέμπει, υποτίθεται, στην αρχαιοελληνική κληρονομιά.

Θεόδωρος Καραμπέτσος, "Οι αντιδραστικοί" (εκδόσεις "Νέα Θέσις", Αθήνα 1988). Κάτι μεταξύ αυτοβιογραφίας και κατασκοπευτικού μυθιστορήματος, το αφήγημα αυτό εκπέμπει την υπαρξιακή αγωνία ενός προδομένου χουντικού.

Φραγκίσκου Παπαγεωργίου (Franki), "Aithos Arouris" (εκδόσεις "Εθνική Σταυροφορία", χ.χ.). Αφιερωμένο στους "ήρωες και ηρώιδες καταδικασμένους που άδικα υποφέρουν", το πόνημα αποτελεί χαρακτηριστική συμβολή του ανθρώπου που εμπνεύστηκε το βιασμό της

πλαστικής κότας στη λογοτεχνία του

πολιτικοϊδεολογικού του χώρου. Άγνωστοι παραμένουν δυστυχώς οι λόγοι που οδήγησαν το συγγραφέα, στον αντίποδα του Καλέντζη, να επιλέξει τον φραγκολεβαντίνικο τίτλο του.

ΔΕΙΤΕ

Κόναν ο Βάρβαρος (Conan the Barbarian) του Τζον Μίλιους (1981). Ο Άρνολντ Σβαρτσενέγκερ αναζητά τον καταχθόνιο Πατέρα στα τρίςβαθα της προϊστορίας, σε ένα έπος γεμάτο μούσκουλα, άντερα και φευδοφιλοσοφημένο αντριλίκι. Ταινία "προορισμένη για ευρωπαίους μάλλον, παρά για αμερικανούς αναλφάβητους", σύμφωνα με μια εύστοχη κριτική, αποτελεί σημείο αναφοράς για τους εγχώριους νεοναζί.

(Ελευθεροτυπία, 17/1/1999)